

sen af Fredericia om en aarlig Understøttelse. Det oplyses her, at denne Mand har som forhenværende Korporal ved 12te Bataillon og med Erindringsmedaille fra begge de sidste Krige — han har altsaa været med i begge de sidste Krige — hos Krigsministeriet søgt om en Understøttelse, men man har der givet ham et høfligt Afslag, og han er derfor kommen til Folketinget. Finansudvalget er blevet enigt om at anbefale denne Sag til den ærede Minister.

Den næste Sag er Andragende Nr. 91 fra Kaptajn af Forstærkningen Timmé. Denne Mand oplyser, at han i Krigen 1864 stod fra 15. Marts ved 3die Infanteriregiment, og han deltog saaledes i Forsvaret af Dybbølstillingen, særlig den Dag, Dybbøl blev taget, den 18. April. Senere var han med paa Als og ogsaa den 29. Juni, den sørgelige Dag, da Prøjserne gik over til Als. I 1869 blev han udnævnt til Sekondløjtnant og gjorde Tjeneste fra 1870 til 1877 ved 2den og 13de Bataillon. Derefter har han gjort Tjeneste ved Københavns Væbning og blev i 1894 udnævnt til Kaptajn og Kompagnichef ved Væbningen. Nu er han gaaet af paa Grund af Alder, og han, der er i sit 62de Aar, har ingen Verdens Ting at leve af. Naar vi nu tænke paa, at Manden har været med i hele det sidste Felttog, og at han har været Officer i mange Aar, er det rigtignok lidt haardt, at en saadan Mand slet ikke har noget at leve af, naar han bliver en gammel Mand, og vi have derfor i Finansudvalget været fuldstændig enige om, at man burde henvise dette Andragende til Ministeren, og jeg tror ikke, jeg siger for meget, naar vi have tænkt os, at Ministeren kunde give en 6—700 Kr., saa vil han i alt Fald kunne friste Livet paa en tarvelig Maade.

Saa er der endnu et Andragende, nemlig Andragendet fra Funktionærer og Arbejdere ved Hærens tekniske Værksteder om Adgang til Pension, som et Mindretal i Udvalget ønsker henvist til Ministeren. Derom skal jeg ikke udtale mig, før jeg har hørt de ærede Ændringsforslagsstillere motivere deres Andragende og hørt Krigsministerens Udtalelser.

K. M. Klausen: Der foreligger fra Funktionærer og Arbejdere ved Hærens tekniske Værksteder et Andragende, hvori de anmode om Folketingets Støtte til at kunne opnaa Pensionsret. Det drejer sig jo om et ret betydeligt Antal Ansøgere, idet Ansøgningen er undertegnet af godt

200 Arbejdere i de forskellige Værksteder. De gøre gældende, at de for en stor Del ere Folk, der ere beskæftigede i en eller anden Specialitet i Værkstederne, og naar de blive ældre og komme bort fra dette Arbejde, er det meget vanskeligt for dem at faa Ansættelse andre Steder. Og naar de ere gamle og opslidte og ikke længere kunne fortjene deres Underhold ved at arbejde i Statens Værksteder, have de ingen Ret til at opnaa Pension eller Ret til Understøttelse, der kan kun af ren og skær Naade gives dem en Understøttelse, men den er i Almindelighed ganske ringe og andrager kun et Par Hundrede Kr., saaledes at denne Understøttelse i Virkeligheden ikke vil kunne regnes for mere, end hvad de ville kunne opnaa i Alderdomsunderstøttelse ved den Kommune, hvor de høre hjemme. Det er derfor naturligt, synes jeg, at disse Mennesker ønske at se deres gamle Dage mere betryggede, end de ere nu. De have henvendt sig til Krigsministeriet med et Andragende, men dette har svaret nej, og derfor komme de nu til Folketinget.

Jeg tror, at Staten i mange Tilfælde vil kunne se sin Fordel ved at indrømme disse Folk det, som de andrage om. Staten vil opnaa at knytte dem fastere til sig, end Tilfældet er nu, og den vil ogsaa undgaa at beholde mange gamle Arbejdere, som i Virkeligheden ere for gamle og opslidte til at arbejde paa Værkstederne, idet man vil kunne afskedige dem, der kunne opnaa Pension, saa at deres Plads kunde blive udfyldt af yngre og raskere Kræfter. Naar disse Folk sammenligne deres Stilling med andres, som de ere lige stillede med i økonomisk Henseende, kunde de slet ikke forstaa, at de ikke kunne opnaa Pensionsret. Jeg skal saaledes henvise til Statsbanerne, der jo yde sine Folk Pension, og her er jo Tale om Folk, der leve omtrent under de samme økonomiske Vilkaar. Jeg skal ligeledes henvise til, at Københavns Kommune jo yder alle sine Arbejdsmænd, underordnede Funktionærer og Bestillingsmænd Pension, som de faa Ret til efter 25 Aars Tjeneste i Kommunen.

Jeg synes derfor, at dette Andragende er rimeligt og billigt, og jeg kan ikke forstaa, hvorfor den højtærede Minister har stillet sig afvisende over for det, og jeg forstaa heller ikke, hvorfor Udvalget ogsaa har stillet sig afvisende. Jeg skal i Henhold til disse Bemærkninger tillade mig at anbefale Andragendet til dette Ting's Medlemmer.